

Α' ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ - 1.5 ΑΓΙΟΤΗΤΑ

ΠΡΩΙΝΟ ΡΟΦΗΜΑ

Πρωί στο κελί του Τιμίου Σταυρού του γέροντα Παΐσιου, κοντά στη Μονή Σταυρονικήτα. Τρίτη μέρα της Σαρακοστής. Είμαστε έξω στο σκεπαστό κι ο γέροντας βράζει γάλα στο καμινέτο, πάνω σ' ένα κούτσουρο.

Παράδιπλα είναι, πλαγιασμένα στα χόρτα, τα δύο παιδιά του Γιάννη, που ανεβήκαμε μαζί στο Αγιονόρος – ο Γιάννης κάθεται μόνος του, απέναντι στο βράχο. Πιο εδώ είναι δυο επισκέπτες, κι αυτοί από τη Θεσσαλονίκη.

Στέκονται όρθιοι, ακουμπώντας στην καστανιά. Πενηντάρηδες κι οι δυο, χλωμοί, στρυφνοί. Φαίνονται να είναι από κάποια παρεκκλησιαστική οργάνωση, γιατί κοιτάζουν αυστηρά, κάπως επιτιμητικά τον γέροντα και σχολιάζουν μεταξύ τους χαμηλόφωνα. Τα παιδιά παίζουνε, κάνουνε φασαρία –οπότε γυρίζει ο Παΐσιος και τα λέει ήρεμα: «Μην κάνετε θόρυβο, γιατί εδώ δίπλα, κάτω απ' το χώμα, είναι κρυμμένοι Αμερικανοί και θα ξυπνήσουν και θα 'ρθουν να μας χαλάσουν την ησυχία μας».

Τα παιδιά σταματούνε, σωπαίνουνε παραξενεμένα.

Ο Γιάννης, απέναντι, γέρνει πλάγια στο βράχο, πάνω στο σάκο του. Ανάβει τσιγάρο. Οι δυο επισκέπτες, που φαίνονται σκληροί ευσεβιστές, συνεχίζουν να βλέπουν με αποδοκιμασία τον γέροντα που προσέχει να μη φουσκώσει και χυθεί το γάλα.

Όσπου ο ένας δεν αντέχει και λέει στον καλόγερο:

«Γέροντα Παΐσιε, είμαστε στις πρώτες μέρες της Σαρακοστής, έχουμε αυστηρή νηστεία, κι εσύ βράζεις να πιεις γάλα;»

Ο γέροντας σωπαίνει. Δεν απαντάει.

Πιάνει και κατεβάζει το κατσαρόλι, γιατί το γάλα έβρασε. Μετά πάει στο κελί, φέρνει έξι μικρά, παλιά, πορσελάνινα φλιτζανάκια, τα βάζει μερακλίδικα στη σειρά κι αδειάζει με προσοχή το γάλα μέσα σ' αυτά. Περιμένει λίγο να κρυώσει, ενώ όλοι τον κοιτάζουνε με απορία, σιωπηλοί.

Οι δυο ευσεβιστές τα βλέπουνε όλα αυτά με αποστροφή, γιατί σκέφτονται ότι αφού είμαστε όλοι εδώ οι επισκέπτες, έξι και τα φλιτζανάκια, άρα και σ' αυτούς θα τολμήσει ο καλόγερος να προσφέρει γάλα, τέτοιες μέρες σκληρής νηστείας.

Ο γέροντας Παΐσιος παίρνει τα γεμάτα φλιτζανάκια ένα-ένα, τα βάζει σ' ένα ξύλινο δίσκο, τα κουβαλάει και τ' αφήνει σε απόσταση επτά μέτρων, στο χώμα, στην άκρη ενός θάμνου.

Τ' ακουμπάει όλα εκεί, στη σειρά, έπειτα έρχεται, κάθεται δίπλα μας και αρχίζει να κάνει με το στόμα του κάπι σιγανά, παράξενα σφυρίγματα, κοιτάζοντας προς τους θάμνους.

Δεν περνούνε λίγα λεπτά, και πιο εκεί, μέσα από τα τσαλιά, βγαίνει πολύ προσεκτικά μια οχιά και ύστερα πέντε μικρά φιδάκια –τα παιδιά της.

Κρατάω την αναπνοή μου.

Τα φιδία έρχονται, πλησιάζουν όλα, ένα-ένα, σέρνοντας, περνούνε δίπλα μας, πάνε σιγά-σιγά στα φλιτζανάκια, κι αρχίζουν ήρεμα να πίνουν, να ρουφούνε το πρωινό γάλα τους...

<https://dosambr.wordpress.com/category/%CE%B3%CE%B5%CF%81%CE%BF%CE%BD%CF%84%CE%B1%CF%83-%CF%80%CE%B1%CE%B9%CF%83%CE%B9%CE%BF%CF%83/>

